

2. Botsman R. What's Mine is Yours: How Collaborative Consumption is Changing the Way We Live / R. Botsman, R. Rogers. – London: HarperCollins UK, 2010. – 304 с
3. PwC. PwC Annual Report [Електронний ресурс] / PwC. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.pwc.co.uk/who-we-are/annual-report/annual-report-2016.html>.

ЛІСКОВЕЦЬКА Т.П.
Доцент кафедри міжнародних відносин, КНУКіМ

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ

На сучасному етапі соціально-економічного розвитку спостерігається істотне зростання інноваційної активності майже в усіх країнах світу. Однією з причин цього процесу є особлива роль інновацій у формуванні глобалізаційного суспільства.

Отже, надзвичайно актуальним завданням для України є формування інноваційної економіки. Сучасна економіка характеризується постійною появою нових продуктів та послуг, а також більш коротким терміном життєвого циклу інновацій. Науковцями доведено, що підвищення конкурентоспроможності підприємств та країни в цілому, неможливо без зростання рівня інноваційності економіки. Інноваційний характер економіки є засобом поліпшення функціонування господарських систем, підвищення продуктивності праці, і, в підсумку – поліпшення якості життя населення, що є глобальною метою будь-якої держави.

Щодо інноваційної політики України, то в першу чергу, необхідно визначити нормативно-правову базу, яка регламентує порядок реалізації цієї політики. Основними документами, що регулюють інноваційну сферу та визначають напрями діяльності країни є Стратегія сталого розвитку «Україна-2020» та Програма діяльності Кабінету Міністрів України, яка розроблена на виконання про асоціацію з ЄС [1]. Стратегія описує виклики і загрози, які стоять перед Україною в сфері інноваційного розвитку, визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України [2]. Окресленою автором Програмою передбачено заходи щодо створення сприятливого середовища з передачі технологій та спрощення комерційного використання інноваційних продуктів та зобов'язаннями України щодо досягнення національних цілей сталого розвитку на період до 2030 р. Слід зазначити, що їхня реалізація є недосить ефективною, тому більшість завдань цих документів до цього часу не виконано.

Варто зазначити, що до Верховної Ради України поданий проект Закону України «Про Стратегію сталого розвитку України до 2030 року». В якому визначено головну мету, що полягає у розбудові інноваційної екосистеми України для забезпечення швидкого та якісного перетворення креативних ідей

в інноваційні продукти та послуги, підвищення рівня інноваційності національної економіки. Цей документ має наукове обґрунтування, тому має всі шанси на успішну реалізацію всіх запланованих показників [3].

Тільки на протязі останніх п'яти років Урядом та Президентом України було схвалено близько 40 стратегічних документів галузевого рівня, які стосуються розвитку інновацій в різних сферах економіки.

Міжнародний досвід інноваційного розвитку дозволив виявити ключові закономірності в створенні національної інноваційної системи (далі НІС) – фінансування науки, освіти, стимулювання виробництва і ринку, їх інтеграція веде до інтенсивного зростання. Наступна закономірність – найбільш успішні країни мають розвинену інфраструктуру національної НІС. А також вагоме значення регіонів у розвитку національної інноваційної системи, та роль малого інноваційного бізнесу – чим більше невеликих інноваційних підприємств, тим краще. Всі ці методи стимулювання інноваційної діяльності можуть бути запозичені для використання в Україні.

Слід зазначити, що НІС України працює неефективно та має певні недоліки, а саме: відсутність довгострокових дієвих програм розвитку національної економіки, заснованої на інноваціях; відсутність скоординованої діяльності органів державної влади, спрямованої на інноваційний розвиток країни; невиконання визначених законодавством механізмів реалізації пріоритетів інноваційної діяльності та пріоритетів розвитку науки і техніки; відсутність фінансових, кредитних, податкових інструментів підтримки інноваційної діяльності, прийнятих, зокрема, в державах-членах ЄС; невідповідність законодавства в сфері інтелектуальної власності міжнародним правовим нормам та слабкий рівень захищеності прав інтелектуальної власності.

Отже, підсумовуючи зазначимо, що до проблем недосконалості інноваційної політики України можна віднести:

1. Відсутність системності в законодавстві в сфері інноваційної політики позначається і на самій інноваційній системі – не регулюються взаємовідносини суб'єктів, не виявлено стратегічні напрямки науки і технологій і т.д.

2. Відсутність розвиненої інноваційної інфраструктури (розширення зв'язків вітчизняних науковців і винахідників з іноземними підприємствами).

3. Неефективна кадрова політика – відсутність стимулів до продовження наукової та дослідницької роботи, недофінансування, привабливі умови в інших країнах.

4. Відсутність сприятливого інноваційного економічного середовища. Корупція, низька ефективність державного управління, абстрактні форми інфраструктури, адміністративні бар'єри.

Таким чином, поступове усунення зазначених проблем, які гальмують інноваційний розвиток, дасть змогу утворити в Україні інноваційну екосистему, це в свою чергу, покращить функціонування економіки країни та забезпечить вихід України на провідні позиції у світі. Зростання інноваційного

потенціалу може вплинути на подальше зростання інвестиційної активності як на національному, так і на міжнародному ринках.

Список використаних джерел

1. The Strategy for Sustainable Development «Ukraine 2020» / Verkhovna Rada of Ukraine. – [Electronic resource]. – Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.
2. Program of activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine / Cabinet of Ministers of Ukraine. – [Electronic resource]. – Access mode: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/programa-diyalnosti-uryadu>.
3. The project «Strategy of innovation development of Ukraine for the period up to 2030» / – [Electronic resource]. – Access mode: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/gromadske-obgovorennya/2018/10/22/innovatsiynogo-rozvitku-ukraini.pdf>.

МАР'ЯНОВИЧ М. Е.

Аспірантка кафедри фінансів, НаУКМА

РОЗВИТОК РОЗУМНИХ МІСТ ЯК ШЛЯХ ДО СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Протягом останніх років більшість країн світу працюють над адаптацією Цілей сталого розвитку (далі – ЦСР), які були затверджені у «Порядоку денному в галузі сталого розвитку до 2030 року» 25 вересня 2015 року світовими лідерами на Саміті Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) у Нью-Йорку. Країни взяли на себе зобов'язання розробити національні стратегії відповідно до Глобальної стратегії та адаптувати ЦСР до національних завдань. За даними Європейського банку реконструкції та розвитку (далі – ЄБРР) всі міста використовують більше 70 відсотків загальної світової енергії та виробляють біля 80 відсотків викидів парникових газів [2]. Тому однією з важливих цілей є Ціль 11 «Сталий розвиток міст і громад» яка передбачає досягнення таких завдань як забезпечення розробки і реалізації стратегій місцевого розвитку, доступність житла, збереження культурної і природної спадщини, зменшення негативного впливу забруднюючих речовин. Значного успіху в розвитку розумного міста вже досягли Сінгапур, Лондон, Барселона, Амстердам, Берген, а в Україні активна робота ведеться у місті Харкові.

Створення розумного міста починається з планування, основною складовою якого є визначення цілей та напрямків їх реалізації. Тому необхідною передумовою створення розумного міста є розробка стратегії сталого розвитку та індикаторів оцінки поставлених завдань. В Україні тільки міста Олександрія та Бурштин, в 2016 та 2018 роках відповідно, затвердили свої стратегії розвитку. Не менш важливою умовою досягнення сталого розвитку є забезпечення контролю та моніторингу за реалізацією стратегії.

Особливим фактором для забезпечення сталого розвитку міста є фінансова складова. Реалізація проектів спрямованих на створення та розвиток розумних міст потребує значних фінансових впливів які місцеві бюджети не